

Kære hr. Johannes Martin Olsen – for ikke at komme i konflikt med vor forretningsorden om, hvorvidt man må tale direkte eller ej, så alligevel lidt indirekte. Når hr. Johannes Martin Olsen taler om følelser og følelser i den færøske befolkning, vil jeg gerne tillade mig at sige: Tag nu ikke fejl. Vi har altså også følelser, og den danske befolkning har også følelser.

Den danske befolkning, der knokler hver dag, betaler sin skat og svarer enhver sit, den danske befolkning, der er den flittigste i Europa – det kan man bare se på beskæftigelsestallene – den danske befolkning, der må sidde her i aften og se på, hvad vi skal lytte til fra oppositionen, må spørge: Sig mig en gang, hvad er det egentlig, der foregår? Er det måske os i den danske befolkning, der har haft overforbrugt på Færøerne? Er det måske os, der har brugt pengene på Færøerne? Hvad er det egentlig, der foregår?

Jeg kunne godt tænke mig en gang imellem, bare en gang imellem, at der også var stemmer fra færøsk politik her, der sagde: Tak, fordi I har hjulpet os igennem krisen. Tak, fordi I har givet os nogle vilkår, der gjorde, at vores samfund efter at have været i bund og efter at have været igennem den mest omfattende kollaps i det vestlige samfund nu er på vej ud igen efter fire år.

Jeg vil gerne sige, at der i de sidste mange år ikke kan findes mage til situation for et vestligt samfund med så dyb en kollaps, som den Færøerne har været ude i, og der findes heller ikke mage til situation, hvor et samfund med så dyb en kollaps er kommet så hurtigt på vej igen. Jeg er nødt til at sige det, også for min egen selvrespekts skyld, også til de store dele af den danske befolkning, der sidder undrende og prøver at finde vej i, hvad der foregår. Den danske befolkning har også følelser, og den danske befolkning har også ret til at sige her i aften, og jeg føler, at jeg må sige det: Pengene blev altså ikke brugt af danskerne. Pengene blev brugt af færingerne, og det politiske ansvar for, at det gik galt, er altså ikke danskernes eller den danske regerings, det er færingernes.

Derfor var det også grundlæggende rigtigt, at vi ydede en hjælp til selvhjælp. Sådan har det været lige siden, vi startede, og sådan er det også fremover.

Men ellers er der jo blevet sagt, hvad der skal siges. Partiet Venstres og partiet Det Konservative Folkepartis og andre partier på den kants påstande er pillet ned punkt for punkt, som jeg

sagde det før. Det er sket med masser af oplæsning fra undersøgelseskommissionens forskellige bind i rapporten, både med og uden kursiv.

Nu føler jeg for min part grundlag for at sige, at vi bør se fremad. Jeg synes, vi af Socialdemokratiets ordfører og gruppeformand, fru Pia Gjellerup, og også af medforslagsstillerne hr. Aage Frandsen fra SF, hr. Bjørn Elmquist fra Det Radikale Venstre og hr. Frank Aaen fra Enhedslisten har fået præsenteret et glimrende grundlag for at komme videre, glimrende. Jeg synes, det er overordentlig fint formuleret, og det er konstruktivt og fremadrettet.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om det fremadrettede med udgangspunkt i denne ramme, som jeg opfatter det, for at komme videre. Det står jo i forslaget til vedtagelse: Folketinget opfordrer herefter regeringen til i samarbejde med landstytret at undersøge mulighederne for at gøre krav gældende over for Den Danske Bank.

Jeg tror, jeg har det ligesom andre kolleger, at jeg følger lidt med i, hvad der bliver sagt også i pressen, og jeg har forstået, at Den Danske Bank allerede har givet kommentarer til dette punkt i forslaget, og det er selvfølgelig meget hurtigt. Nu er forslaget altså ikke vedtaget endnu, men når man nu har givet kommentarer, føler jeg mig foranlediget til at sige, at vores vurdering af det foreløbige udspil, som banken er kommet med, er, at vi om det nok som vores helt foreløbige reaktion må sige: Det er desværre ikke det relevante svar på det præcise spørgsmål.

Sagen er jo den, at den opgave, der efter min bedømmelse påhviler Den Danske Bank – jeg ved godt, at Venstre ikke har talt så meget om det, men det ønsker vi at tale om – er én opgave, og det er at retablere det, som burde være reableret på salgstidspunktet, nemlig at sikre, at det var en solvent bank, der blev solgt. Vi kan i dag se af undersøgelseskommissionens beretning, at det var det ikke.

Jeg anser det for en naturlig opgave, når vi skal samle os om, hvad der nu skal ske, så også at gøre det klart – som jeg forudser det – at når man sælger en bank, hvor der på forhånd er blevet spurgt, om den bank, der nu skal købes, er solvent, og svaret falder på en sådan måde, at den, der spørger, ikke kan få et andet indtryk, end at den er solvent, og det så bagefter viser sig ikke at forholde sig sådan, så må vi tage det udgangspunkt, og så må vi sige, at en del af opgaven består i at få gjort op, hvad der skulle have været lagt på bordet, for at den